

VOORWOORD RAAD

Tweemaal per jaar ontvangt u van Boskamp & Willems Advocaten de nieuwsbrief Raad. In 2019 bestaat ons kantoor dertig jaar. Al meer dan tien jaar houden wij onze relaties onder andere via Raad op de hoogte van het laatste nieuws en de ontwikkelingen op onze vakgebieden. Daar gaan we ook in 2019 met veel plezier en enthousiasme mee door. Wij delen onze kennis graag, zodat u daar uw voordeel mee kunt doen. Omdat uw succes ons doel is.

Wel werd het tijd om Raad in een nieuw jasje te steken. Overzichtelijker van opzet, omdat wij staan voor duidelijkheid. En met een uitstraling passend bij ons en bij de website die op dit moment vernieuwd wordt. Binnenkort kunt u een kijkje nemen op www.boskampwillems.nl om de nieuwe website te bekijken. We zijn benieuwd naar uw ervaring.

Ik wens u veel leesplezier!

Huub van der Westen

RAAD 01

Periodieke nieuwsbrief van Boskamp & Willems Advocaten

STERVEN EN ONTERVEN:

een erfrechtelijke kwestie

P2

WET ARBEIDSMARKT in BALANS (Wab):

een verbetering ten opzichte van de WWZ?

P3

TE WEINIG PARKEERRUIMTE:

hoe daarmee om te gaan bij omgevingsvergunningen?

P4

OPZEGGING VAN DUUROVEREENKOMSTEN:

hoe komt u zonder kleerscheuren van uw contractspartij af?

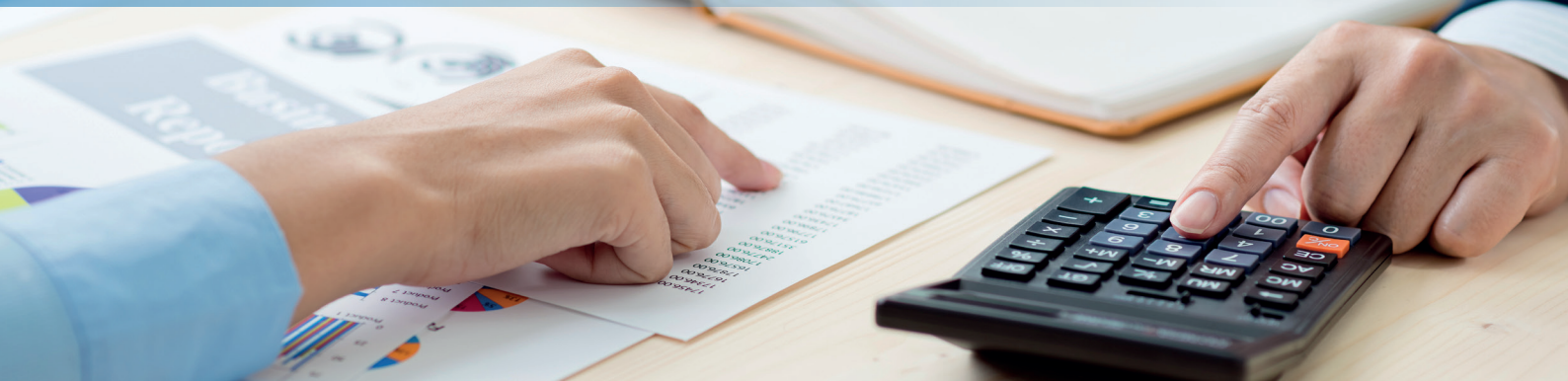
P6

EINDELIJK:

de Wet Vergoeding Affectieschade is in werking getreden

P8

STERVEN EN ONTERVEN: een erfrechtelijke kwestie

Beneficiaire aanvaarding, executeur, legaat en legitimaire massa; het erfrecht kent veel lastige termen. Ook inhoudelijk is het erfrecht niet eenvoudig. Het is dan ook heel begrijpelijk dat het erfgenamen niet altijd direct duidelijk is wat hun rechten wel en niet zijn. Zoals in deze zaak.

Onze cliënt was executeur in de nalatenschap van zijn moeder. De nalatenschap is het totaal van de bezittingen en schulden die iemand na zijn overlijden nalaat. Vader was al een aantal jaren eerder overleden en zijn nalatenschap was volledig afgewikkeld. Moeder had de kindsdelen enkele maanden na het overlijden van vader aan cliënt en zijn broer betaald uit de verkoopopbrengst van haar woning. De verstandhouding tussen moeder en zijn broer was vervolgens zodanig bekoeld, dat moeder cliënt tot haar enig erfgenaam had benoemd. Daarmee had zij de broer van cliënt impliciet onterfd.

Moeder had in haar testament wel een legaat opgenomen ten behoeve van de broer. Een legaat is een uiterste wilsbeschikking, waarbij een bepaald goed of een bepaalde geldsom aan een bepaald iemand wordt nagelaten. In dit geval betrof het een geldsom gelijk aan de helft van het erfdeel dat de broer zou hebben ontvangen als hij niet onterfd was.

Beneficiaire aanvaarding

Cliënt aanvaardde de nalatenschap onder het voorrecht van boedelbeschrijving, oftewel beneficiair. Dat komt erop neer dat cliënt de nalatenschap wel heeft aanvaard, maar deze tegelijkertijd als het ware verwierp voor het geval mocht blijken dat er meer schulden dan bezittingen zouden zijn. Zo kon zijn privévermogen niet door schuldeisers aangesproken worden voor de voldoening van schulden.

De broer aanvaardde het legaat en hij deed een aanvullend beroep op zijn legitieme portie. Eenvoudig gesteld is de legitieme portie het gedeelte van de nalatenschap waarop een kind altijd recht heeft, ook als hij onterfd is. Het voornaamste verschil met het legaat is in dit geval dat bij de berekening van de legitieme portie niet alleen wordt uitgegaan van de goederen en de schulden op het moment van overlijden, maar dat er ook rekening wordt gehouden met bepaalde giften. Die giften worden bij die goederen en schulden opgeteld en over die som, legitimaire massa genaamd, wordt de legitieme portie berekend.

Cliënt maakte een boedelbeschrijving en somde daarin op uit welke goederen en schulden de nalatenschap bestond. Dat was vrij eenvoudig. Moeder beschikte bij haar overlijden alleen nog over haar kleding, schoenen en sieraden, enkele inboedelgoederen en banksaldi. Er was een schuld aan de Belastingdienst en de kosten van de uitvaart moesten worden betaald. Over de boedelbeschrijving ontstond dus geen discussie tussen de broers. Maar de broer maakte wel aanspraak op enkele inboedelgoederen, waaronder een kast en een televisie. Hij maakte daar veel stennis over; hij verweet onze cliënt die goederen opgeruimd en weggedaan te hebben.

Wij hebben cliënt laten weten dat hij als enig erfgenaam volledig beschikkingsbevoegd was ten aanzien van de inboedelgoederen. Zijn broer was als legataris en legitimaris schuldeiser van de nalatenschap waardoor hij alleen recht had op betaling van zijn vorderingen in geld. De broer kon dus geen aanspraak maken op inboedelgoederen. Cliënt had de spullen nog niet weggedaan, maar hij wilde ze ook niet bewaren. Om die reden koos hij er voor om in te stemmen met de wens van zijn broer en hij gaf hem alsnog de televisie en de kast. Omdat er overeenstemming was over de boedel-

>>

>> beschrijving, was er ook snel overeenstemming over de omvang van het legaat. Het legaat was gelijk aan een kwart van het saldo van de nalatenschap. Er was wel discussie over de legitieme aanspraak. Moeder had in het verleden aan beide broers giften gedaan. Bij de vaststelling van de legitieme portie moest rekening worden gehouden met die giften. De legitieme portie was gelijk aan een kwart van de legitimaire massa. Om te berekenen of de broer was geschonden in de legitieme moest het legaat in mindering worden gebracht op de legitieme portie. Dat legaat kreeg de broer immers al op grond van het erfrecht. Daarna resteerde nog een bepaald bedrag. De broer maakte daar aanspraak op. Hij stelde namelijk dat de giften die hij had ontvangen niet hoefden te worden afgetrokken van het resterende bedrag, want moeder had in haar testament een vrijstelling van inbreng van giften opgenomen.

Vrijstelling van inbreng

Vrijstelling van inbreng houdt in dat giften niet (fictief) toegevoegd hoeven te worden aan de nalatenschap en dus niet worden beschouwd als voorschot op de nalatenschap. De broer ging er echter aan voorbij dat vrijstelling van inbreng niet betekent dat giften aan de legitimaris niet langer in mindering worden gebracht op zijn legitieme portie. Na aftrek van die gift resteerde er niets meer van de vordering uit hoofde van de legitieme portie. De broer was daar echter niet zo snel van overtuigd. Hij verzocht de

rechtbank een vereffenaar te benoemen voor de verdere afwikkeling van de nalatenschap. De rechter zag daar geen goede reden voor, want cliënt beheerde de nalatenschap uitstekend en wikkeldie die goed af. De discussie over de legitieme aanspraak zou de broer aan de rechtbank kunnen voorleggen. Voor een vereffenaar was geen rol weggelegd.

Na deze procedure kon er alsnog snel worden afgewikkeld. Cliënt betaalde zijn broer het legaat uit en daarmee waren alle schulden van de nalatenschap betaald. Het resterende deel van de nalatenschap kwam aan hem als enig erfgenaam toe.

Deze nalatenschapskwestie leek heel eenvoudig. Maar toch bleek op meerdere momenten dat het erfrecht ingewikkeld is en dat de terminologie daaraan bijdraagt. Het lijken soms wel wiskundige formules! We kunnen het ons dus goed voorstellen als u erfrechtelijke vragen heeft.

Neemt u dan gerust contact met ons op. De sectie Erfrecht staat graag voor u klaar.

Geertje de Jong

WET ARBEIDSMARKT in BALANS (Wab): een verbetering ten opzichte van de WWZ?

Het arbeidsrecht blijft in beweging. Terwijl de huidige Wet Werk en Zekerheid (WWZ) pas vanaf 2015 is ingevoerd, heeft minister Koolmees op 9 november 2018 een nieuw wetsvoorstel Wet arbeidsmarkt in balans ("Wab") naar de Tweede Kamer gestuurd. Als dat voorstel wordt aangenomen, gaat het arbeidsrecht weer op de schop. We zetten de belangrijkste veranderingen in vergelijking tot de huidige WWZ voor u op een rij:

- een werkgever kan makkelijker afscheid nemen van een werknemer doordat hij de mogelijkheid krijgt om ontslaggronden te combineren (nu is dit niet mogelijk en moet er sprake zijn van tenminste één voldragen ontslaggrond);
- een werknemer heeft recht op de transitievergoeding vanaf dag één van zijn dienstverband (nu vindt opbouw van de transitievergoeding pas na twee jaar dienstverband plaats);
- de opbouw van de transitievergoeding is over elk dienstjaar gelijk (nu vindt een verhoogde opbouw van de transitievergoeding plaats na tien jaar dienstverband);
- onder bepaalde voorwaarden wordt een werkgever gecompenseerd voor de transitievergoeding die hij heeft betaald aan een werknemer die langer dan 104 weken ziek is geweest of in geval van beëindiging van de bedrijfsactiviteiten van een kleine onderneming vanwege pensionering of ziekte (nu worden werkgevers niet gecompenseerd);
- een werkgever kan maximaal drie tijdelijke contracten in drie jaar tijd aanbieden zonder dat een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd ontstaat (nu kan een werkgever maximaal drie tijdelijke contracten in twee jaar tijd aanbieden zonder dat een contract voor onbepaalde tijd ontstaat);
- verruiming van de proeftijd van maximaal twee naar drie maanden (bij tijdelijke arbeidsovereenkomsten voor de duur van meer dan twee jaar); bij het direct aanbieden van een contract voor onbepaalde tijd wordt de proeftijd verruimd naar maximaal vijf maanden (nu is dat nog maximaal twee maanden).

De doelstelling van de Wab is om het werkgeverschap aantrekkelijker te maken en werkgevers te stimuleren om personeel sneller en eerder een vast contract aan te bieden. Zal dat doel met deze voorstellen worden bereikt? Het meest gehoorde geluid onder de ondervraagde leden van de VAAN (Vereniging Arbeidsrecht Advocaten Nederland) is dat de Wab in overwegende mate een verbetering is, maar dat aan diverse knelpunten op de arbeidsmarkt niet wordt tegemoet gekomen. Deze mening delen wij.

Voorals de verruiming van de proeftijd zien wij als een dooddoener. De wetgever stelt de werkgever immers in de gelegenheid om gedurende vijf (!) maanden te beslissen of hij wel echt met een werknemer een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd wenst aan te gaan. Leidt de verruiming van de proeftijd niet juist tot minder arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde tijd?

Verder is de ongewijzigde regelgeving omtrent de loondoorbetaling bij zieke werknemers een veelgehoord kritiekpunt. Het terugbrengen van de loondoorbetalingsperiode bij ziekte naar bijvoorbeeld één jaar (in plaats van de huidige twee jaren) zou bij uitstek een middel zijn geweest om het voor werkgevers aantrekkelijker te maken om een contract voor onbepaalde tijd aan te bieden. Een gemiste

kans dus. Gelukkig heeft de Minister op 20 december 2018 wel samen met de werkgeversorganisaties en het Verbond van Verzekeraars een convenant getekend, waarin afspraken zijn gemaakt om de loondoorbetalingsverplichting voor zieke werknemers voor kleine ondernemers makkelijker en goedkoper te maken. Hoewel de loondoorbetalingsverplichting bij ziekte dus niet is beperkt, is het convenant wel een stap in de goede richting.

De meerderheid van de ondervraagde leden van de VAAN juicht de cumulatiegrond (waarmee het mogelijk wordt gemaakt om ontslaggronden te combineren) toe. Anderen vinden echter dat er (nog steeds) sprake is van een complex ontslaggrondenstelsel.

Kortom, over de vraag of de Wab zal leiden tot meer balans op de arbeidsmarkt zijn de meningen verdeeld. De toekomst zal het leren.

De sectie Arbeidsrecht van
beantwoordt graag uw vragen
over de Wab.

Ellen Kleeven

TE WEINIG PARKEERRUIMTE: hoe daarmee om te gaan bij omgevingsvergunningen?

Een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de bouw van een bedrijfsgebouw of de wijziging van het gebruik van een bestaand bedrijfsgebouw, moet worden getoetst aan (onder andere) het geldende bestemmingsplan. Dat betekent dat moet worden onderzocht of de bestemming die voor het betrokken perceel geldt, het beoogde gebruik toelaat. En als sprake is van nieuwbouw of verbouw of het bouwplan voldoet aan de geldende bouwregels, onder andere voor wat betreft de hoogte en de oppervlakte.

Sinds 1 juli 2018 moeten ook parkeerregels in het bestemmingsplan zijn opgenomen en moet het bouwplan ook aan die parkeerregels worden getoetst. Geldt voor een bepaald gebied geen bestemmingsplan waarin parkeerregels zijn opgenomen, dan gelden geen eisen ten aanzien van de benodigde parkeerplaatsen.

Sinds 1 juli 2018 mag namelijk niet meer getoetst worden aan de parkeernormen zoals die zijn/waren opgenomen in de Bouwverordening. De meeste gemeentebesturen hebben echter goed opgelet en hun bestemmingsplannen tijdig aangevuld met parkeerregels.

Bestaand pand

Is sprake van een bestaand pand, dan is het van belang na te gaan hoeveel parkeerplaatsen volgens de vastgestelde normen nodig zijn bij de aanwezige functie. Zijn op eigen terrein minder parkeerplaatsen aanwezig dan volgens de normen nodig is, dan is sprake van een zogeheten 'bestaand tekort'. Bij het toetsen van het bouwplan aan de parkeerregels, moet met dat bestaand tekort rekening worden gehouden. Volgens vaste rechtspraak mag namelijk bij de beoordeling van de vraag of wordt voorzien in voldoende parkeergelegenheid, alleen rekening worden gehouden met de toename van de parkeerbehoefte als gevolg van het bouwplan. Daarbij moet een eventueel bestaand tekort als regel buiten beschouwing worden gelaten. Zie daarvoor de uitspraak van de Raad van State van 27 januari 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:133).

>>

>> Een cijfermatig voorbeeld:

In een bestaand pand is een kringloopwinkel gevestigd. Volgens de geldende parkeernorm moet die kringloopwinkel op eigen terrein beschikken over 30 parkeerplaatsen. Omdat op eigen terrein maar 20 parkeerplaatsen beschikbaar zijn, is sprake van een tekort van 10.

De nieuwe eigenaar van het pand wil in het pand een supermarkt vestigen. Daarvoor moeten op eigen terrein 140 parkeerplaatsen beschikbaar zijn. Omdat echter in de bestaande situatie sprake was van een tekort van 10 parkeerplaatsen, kan de benodigde vergunning worden verleend als de nieuwe eigenaar op het eigen terrein 130 parkeerplaatsen aanlegt.

Niet in alle gevallen moet echter een bestaand tekort door burgemeester en wethouders worden geaccepteerd. Is sprake van een nieuwe functie die niet past binnen het geldende bestemmingsplan, dan ligt de vraag voor of de gemeenteraad bereid is het bestemmingsplan te wijzigen om de nieuwe functie mogelijk te maken. Daarbij moet dan beoordeeld worden of het project in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Bij die beoordeling moet de gemeenteraad alle planologisch relevante omstandigheden betrekken. Een bestaand tekort aan parkeerplaatsen kan daar één van zijn. Bij de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het project mag de gemeenteraad daarom een bestaand tekort aan parkeerplaatsen betrekken. Dat betekent echter niet dat een bestaand tekort zonder meer ten grondslag kan worden gelegd aan een weigering om het bestemmingsplan te wijzigen. De gemeenteraad zal deugdelijk moeten motiveren waarom het project gelet op het bestaand tekort aan parkeerplaatsen, in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Daarbij kan bijvoorbeeld een rol spelen dat in het betrokken gebied regelmatig sprake is van parkeeroverlast.

Samengevat

Is een nieuwe functie toegelaten op grond van het geldende bestemmingsplan, dan moet bij het toetsen van de aanvraag aan de parkeernormen rekening worden gehouden met een bestaand tekort aan parkeerplaatsen. Is echter een aanpassing van het bestemmingsplan nodig om de nieuwe functie mogelijk te maken, dan mogen burgemeester en wethouders medewerking aan dat plan weigeren vanwege een bestaand parkeertekort, mits goed wordt gemotiveerd waarom dat tekort aan parkeerplaatsen strijd oplevert met een goede ruimtelijke ordening.

De Raad van State heeft zich in deze zin voor het eerst uitgesproken op 2 januari 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:9). Er bestaat geen aanleiding om te veronderstellen dat de Raad van State op korte termijn anders gaat oordelen. Bij het voorbereiden van een omgevingsvergunningaanvraag is het daarom van groot belang dat goed wordt onderzocht of de in het bestemmingsplan opgenomen parkeerregels de beoogde ontwikkeling mogelijk maken.

De medewerkers van de sectie Omgevingsrecht adviseren u hier graag over.

Huub van der Westen

OPZEGGING VAN DUUROVEREENKOMSTEN:

hoe komt u zonder kleerscheuren van uw contractspartij af?

Door een arrest van de Hoge Raad uit 2018 is er in theorie meer duidelijkheid over de mogelijkheden om een duurovereenkomst voor onbepaalde tijd tussentijds op te zeggen.

Duurovereenkomst

Van een duurovereenkomst is sprake als de contractspartijen gedurende een bepaalde of onbepaalde periode wederzijdse verplichtingen op zich hebben genomen. Het kenmerkende aspect van een duurovereenkomst is dus dat sprake is van voortdurende of telkens terugkerende prestaties. Denk hierbij bijvoorbeeld aan een distributieovereenkomst of een licentieovereenkomst. Als zo een overeenkomst in de tijd beperkt is (bijvoorbeeld vijf jaar), is sprake van een overeenkomst voor bepaalde tijd. Ontbreekt die begrenzing, dan is er sprake van een overeenkomst voor onbepaalde tijd.

Opzegging

Opzegging is één van de juridische mogelijkheden om tot een einde van een duurovereenkomst te komen.

De contractuele relatie tussen partijen wordt daardoor op enig moment verbroken. Onder "opzegging" wordt verstaan dat het beoogde beëindigingsmoment in de (nabije) toekomst ligt: meestal moet een contractueel bepaalde opzegtermijn in acht genomen worden. Ook kan in de wet een opzeggingsmogelijkheid zijn opgenomen. Als dat het geval is, kan ook opgezegd worden als de daarvoor geldende wettelijke voorwaarden in acht genomen worden.

Een veelvoorkomende misvatting is dat voor opzegging van een overeenkomst nodig is dat sprake is van wanprestatie (dat wil zeggen: een toerekenbare tekortkoming) door de wederpartij. Dat is niet correct: in tegenstelling tot bijvoorbeeld ontbinding is voor opzegging niet noodzakelijk dat sprake is van wanprestatie aan de zijde van de wederpartij; ook als daarvan geen sprake is, kan men in beginsel "gewoon" opzeggen.

>>

>> Contractuele opzegmogelijkheid?

In veel gevallen is in de overeenkomst zelf (contractueel) bepaald dat deze tussentijds opzegbaar is. In die gevallen dient de contractuele regeling gevolgd te worden.

In sommige gevallen ontbreekt een dergelijke regeling. Betekent dit dat partijen dan tegen wil en dank tot elkaar veroordeeld zijn, of zijn er mogelijkheden om ook dan tot een rechtsgeldige opzegging over te gaan? En wat is het juridische gevolg als partijen bij het sluiten van de overeenkomst de expliciete bedoeling hadden dat de overeenkomst niet-opzegbaar is?

Heersende leer van de Hoge Raad

De Hoge Raad heeft vorig jaar een uitspraak gedaan over de (on)mogelijkheden tot tussentijdse opzegging van duurovereenkomst voor onbepaalde tijd (HR 2 februari 2018, ECLI:NL:HR:2018:141). In die uitspraak overweegt de Hoge Raad het volgende:

- Of een duurovereenkomst voor onbepaalde tijd opzegbaar is, wordt bepaald door de inhoud ervan en de daarop van toepassing zijnde wettelijke bepalingen. Indien de wet en overeenkomst niet voorzien in een opzeggingsregeling, is het uitgangspunt dat de overeenkomst in beginsel (toch) opzegbaar is.
- De eisen van redelijkheid en billijkheid kunnen meebrengen dat (1) opzegging slechts mogelijk is indien daarvoor een voldoende zwaarwegende grond bestaat, en/of (2) een bepaalde opzegtermijn in acht wordt genomen en/of (3) de opzegging gepaard gaat met een aanbod tot betaling van schadevergoeding aan de wederpartij.
- Als een duurovereenkomst voor onbepaalde tijd naar de bedoeling van partijen niet-opzegbaar is, kan met een succesvol beroep op de redelijkheid en billijkheid (art. 6:248 lid 2 Burgerlijk Wetboek) en/of wegens onvoorziene omstandigheden (art. 6:258 BW) in sommige gevallen toch opgezegd worden.
- Ook als wel voorzien is in een contractuele of wettelijke regeling van opzegging, kan de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid (art. 6:248 lid 1 BW) ertoe leiden dat aan deze opzegging nadere eisen worden gesteld (bijvoorbeeld een (langere) opzegtermijn, of het betalen van (aanvullende) schadevergoeding).
- Een beroep op een uit de wet of overeenkomst voortvloeiende opzeggingsbevoegdheid kan onder omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn (art. 6:248 lid 2 BW).

Ten aanzien van overeenkomsten voor bepaalde tijd heeft de Hoge Raad al in 1988 (HR 21 oktober 1988, NJ 1990/439) bepaald dat deze in beginsel niet tussentijds opzegbaar zijn, tenzij er sprake is van onvoorziene omstandigheden. Dergelijke contracten zullen dus in de regel "uitgediend" moeten worden tot de daarin opgenomen einddatum.

Maatwerk

De Hoge Raad heeft in dit recente overzichtsarrest een handzaam kader geschapen voor de (on)mogelijkheden van opzegging van duurovereenkomsten voor onbepaalde tijd. Desondanks komt het in concrete gevallen altijd aan op maatwerk. Wat is in uw situatie bijvoorbeeld redelijk? De (financiële) gevolgen van opzegging zullen in veel gevallen verstrekkend zijn. Zowel voor de partij die opzegt als voor de wederpartij. Het is dan ook verstandig u vooraf te laten adviseren als u overweegt een duurovereenkomst op te zeggen.

Als u meer informatie wilt over dit onderwerp, neemt u dan contact op met onze sectie Ondernemingsrecht.

Tjeerd Raijmakers

Binnenkort gaat onze vernieuwde website live.
Wij houden u op de hoogte!

www.boskampwillems.nl

EINDELIJK: de Wet Vergoeding Affectieschade is in werking getreden

Met smart is erop gewacht maar na een lang voortraject trad op 1 januari 2019 eindelijk de Wet Vergoeding Affectieschade in werking.

Deze wet is een aanvulling op de huidige wettelijke regeling met betrekking tot het recht op smartengeld. Smartengeld is een vergoeding voor geleden pijn en ongemak en gederfde levensvreugde. Tot 1 januari 2019 konden alleen slachtoffers zelf aanspraak maken op schadevergoeding voor door hen geleden pijn en ongemak, veroorzaakt door een ongeval of incident waarvoor een ander aansprakelijk is. Naasten en familieleden hadden geen enkel recht op smartengeld. Dit gold ook als een naaste was overleden door een ongeval. Hoe groot het leed ook was, de nabestaanden hadden geen enkel recht op smartengeld. Dit werd door velen als een onbegrijpelijke leemte in de wet ervaren.

Toelichting op de wet

Hierin is per 1 januari 2019 verandering gekomen. Op grond van de Wet Vergoeding Affectieschade hebben naasten van een gewonde met ernstig en blijvend letsel en nabestaanden van overleden slachtoffers nu aanspraak op vergoeding van affectieschade, als dat letsel of het overlijden een gevolg is van een gebeurtenis waarvoor een ander aansprakelijk is. Hiermee wordt erkend dat naasten ook lijden onder emotionele schade.

Wie tot de kring van gerechtigden behoren, is in de wet omschreven. Dit betreft onder meer echtgenoten, levenspartners, ouders en kinderen. In de wettelijke regeling is een hardheidsclausule opgenomen. Hierdoor kunnen onder omstandigheden ook anderen een beroep doen op vergoeding van affectieschade als zij in een nauwe persoonlijke relatie tot de gewonde of overledene staan. Hierbij is onder meer gedacht aan mensen die een langdurige en hechte lat-relatie hebben. De insteek van de wetgever is geweest om zoveel mogelijk discussie over de aanspraak en omvang van de vergoeding te voorkomen. Om die reden is de kring van gerechtigden beperkt en zijn de bedragen vast. Deze bedragen worden overigens wel periodiek herijkt.

Affectieschade bij ernstig letsel

In de wet is omschreven dat het letsel het uitgangspunt is bij de vaststelling van de hoogte van de schadebedragen. Niet het verdriet is doorslaggevend, maar de ernst van het letsel van de gewonde. Uit de wet blijkt duidelijk dat het moet gaan om uitzonderlijk ernstig letsel. De rechter kan echter ook rekening houden met andere geobjectiveerde omstandigheden die aangevoerd worden.

Affectieschade bij overlijden

De schadebedragen bij overlijden hebben een symbolisch karakter. Zij kunnen immers nooit een compensatie bieden voor het verdriet en het gemis van naasten. De vergoeding is bedoeld om erkenning te bieden van het ondervonden leed en om enige genoegdoening te verschaffen. De bedragen zijn vast en variëren van € 12.500 tot € 20.000. Daarbij is onderscheid gemaakt naar de aard van de relatie en de oorzaak van het overlijden. Zo zal de schadevergoeding hoger zijn bij een misdrijf dan bij een verkeersongeval. Nu zal moeten blijken hoe deze wet in de praktijk functioneert.

B O S K A M P **W I L L E M S**
• A D V O C A T E N •

Colofon

Raad is een uitgave van:

Boskamp & Willems Advocaten
Postbus 8727
5605 LS Eindhoven

Tel +31 (0)40 250 14 14
Fax +31 (0)40 250 14 50

www.boskampwillems.nl

Redactie

mr. drs. Dagmar (D.D.) Dielissen-Breukers
Beter Geschreven - Utrecht

Productie

Korteweg Communicatie - Eindhoven

Ontwerp

Helemaal Hildy - Vleuten

Als u hierover vragen heeft, kunt u contact opnemen met de sectie Schade en Aansprakelijkheid.

Adri Noordhof